Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 683 van 29 september 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat H. VAN WALLE**
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 14 april 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 13 maart 2026 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE en van advocaat M. DESAUW, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt, samen met zijn broer, in april 2019 aangemeld als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Er wordt hem op 5 augustus 2019 door de Dienst Voogdij een voogd toegewezen, waarna een aanvraag voor een machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 61/15 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt ingediend.

1.2. Op 8 april 2019 stelt de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten van de Federale Politie vast dat het door verzoeker voorgelegde paspoort vervalst is.

1.3. Op 4 november 2019 wordt beslist dat verzoeker in het bezit mag worden gesteld van een attest van immatriculatie voor 6 maanden in toepassing van artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet.

1.4. Een leeftijdsonderzoek op 27 november 2019 wijst uit dat verzoeker een geschatte leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar, waarna de Dienst Voogdij op 4 februari 2020 beslist dat de plaatsing onder voogdij gelet op verzoekers meerderjarigheid van rechtswege komt te vervallen. Vervolgens wordt ook de bijzondere verblijfsprocedure als niet-begeleide minderjarige stopgezet.

1.5. Bij brief van 18 juli 2020 dient verzoeker een eerste aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 14 oktober 2021 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onontvankelijk verklaard, omdat hierbij het vervalste paspoort werd voorgelegd. Op dezelfde dag wordt eveneens beslist tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 13 oktober 2022 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 oktober 2021 verlengd tot en met 2 november 2022 gezien de opstart van een coachingtraject in het kader van ICAM-support. Op 10 november 2022 wordt dit bevel verder verlengd tot en met 7 december 2022.

1.7. Op 17 mei 2023 wordt het coachingtraject stopgezet, bij gebrek aan verblijfsopties in België en omdat verzoeker duidelijk aangaf niet te willen meewerken aan een vrijwillige terugkeer naar Ghana.

1.8. Bij brief van 22 mei 2023 dient verzoeker een tweede aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 13 mei 2024 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie deze aanvraag onontvankelijk. Op dezelfde dag wordt eveneens beslist tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Bij brief van 17 oktober 2024 dient verzoeker een derde aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 26 maart 2025 verklaart de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie deze aanvraag onontvankelijk en beslist hij tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arresten met nrs. 339 832 en 339 833 van 20 januari 2026 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beide beslissingen. Op 13 maart 2026 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nieuwe beslissingen tot het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet genomen beslissing is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.10.2024 werd ingediend en op datum van 05.02.2026 werd geactualiseerd door :

[A., R.] [R.R.: …]
nationaliteit: Ghana
[…]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat er op 04.04.2019 melding gemaakt wordt van zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied, als niet begeleide minderjarige. Op 25.09.2019 dient betrokkene dan een aanvraag op basis van artikel 61/15 van de wet van 15.12.1980 in. In het kader hiervan wordt betrokkene op 06.11.2019 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Uit het leeftijdsonderzoek gevoerd op 27.11.2019, blijkt echter dat betrokkene de leeftijd heeft van 21.5 jaar, met een standdaarddeviatie van 2 jaar. Op 12.02.2020 wordt de aanvraag op basis van artikel 61/15 dan ook stopgezet en wordt zijn attest van immatriculatie ingetrokken. Op 24.06.2020 dient betrokkene een aanvraag 9bis in, waarbij hij gebruik maakt van een vals Ghanees paspoort. Deze aanvraag wordt dan ook geweigerd op 14.10.2021 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 17.11.2021. Op 22.05.2023 dient betrokkene een nieuwe aanvraag 9bis in, die negatief wordt afgesloten op 13.05.2024 en gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 16.05.2024. Op 28.05.2025 wordt betrokkene aangetroffen bij een administratieve controle en overgebracht naar een

gesloten centrum voor illegale vreemdelingen, waaruit hij op 07.06.2025 wordt vrijgesteld. Op 16.12.2025 wordt een meldingsfiche wettelijke samenwoonst met een Belgische onderdane opgesteld.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij als minderjarige het Rijk binnenkwam en dat de dienst vreemdelingenzaken onvoldoende belang hecht aan zijn geldig en authentiek Ghanees paspoort, waaruit blijkt dat hij geboren is 02.07.2005, wat dus zou inhouden dat hij wel degelijk op 14-jarige leeftijd naar België kwam. Echter, we merken op dat betrokkene momenteel meerderjarig is en dit reeds sinds 02.07.2023. Betrokkene toont niet aan waarom zijn binnenkomst als minderjarige een tijdelijke terugkeer als meerderjarige naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt. Volledigheidshalve wijzen we er op dat uit het administratief dossier ernstige twijfels blijken over de leeftijd van betrokkene, niettegenstaande betrokkene bij huidige aanvraag 9bis een authentiek Ghanees paspoort voorlegt, afgeleverd door de Ghanese ambassade te Brussel. Echter, dit paspoort werd afgeleverd op basis van een zeer laattijdige geboortakte (registratiedatum: 28.08.2019, dus meer dan veertien jaar na de geboorte van betrokkene). Hoewel deze geboorteakte als authentiek beschouwd wordt, blijkt uit de beschikbare informatie van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken dat laattijdig geregistreerde geboorteaktes vaak worden gebruikt om de identiteit te kunnen aanpassen en dan vooral de leeftijd. Wat er ook van zij, betrokkene is momenteel bijna 21 jaar en dus meerderjarig. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op zijn scholing in België. Ter staving hiervan legt betrokkene volgend stuk voor: zijn diploma secundair onderwijs dd.30.06.2024. Het feit dat betrokkene hier naar school ging, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. We wijzen er op dat betrokkene, volgens zijn paspoort, reeds meerderjarig is sinds 02.07.2023 en dus niet langer leerplichtig. Het feit dat hij hier naar school is gegaan, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Betrokkene legt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat hij momenteel nog steeds onderwijs geniet in België. Betrokkene toont niet aan waarom het feit dat hij hier scholing gevolgd heeft, een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst, daar zijn ouders overleden zijn en er enkel nog een oude oma rest die amper voor zichzelf kan zorgen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging. Zoals hierboven reeds opgemerkt, bestaat er ernstige twijfel over de leeftijd van betrokkene en was hij mogelijks reeds meer dan 19 jaar oud alvorens hij naar België kwam. Wat zijn beweerde prangende levensomstandigheden in Ghana betreft, waarom het overleden van zijn ouders, hiervan legt betrokkene geen enkel bewijs voor. Wat er ook van zij, betrokkene is geboren en getogen in Ghana en bracht er minstens veertien jaar van zijn leven door. Zijn verblijf in België, zijn opgebouwde banden en zijn integratie kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlangverblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Uit het adminstratief dossier blijkt verder dat zijn 'oom' nog verschillende familieleden heeft in Ghana, waar betrokkene eventueel een beroep kan doen. Bovendien legt betrokkene geen bewijzen voor van zijn loutere beweringen. Het gaat om loutere verklaringen, wat onvoldoende is om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomens genererende activiteiten. Re-integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Naargelang het land naar waar wordt teruggekeerd, wordt er geval per geval bekeken of betrokkene in aanmerking kan komen voor deze re-integratiebijstand (https://belgium.iom.int/sites/g/files/tmzbdl1286/files/inline-files/infogids-vrijwillige-terugkeer-en-re-integratievanuit-belgie_nl.pdf). Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen familie meer heeft in Ghana en over onvoldoende middelen zou beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op zijn relatie met een Belgische onderdane en hun lopende procedure tot registratie wettelijke samenwoonst. Echter, toont hij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 40 van de wet van 15.12.1980. Een procedure wettelijke samenwoonst heeft geen

opschortende werking en staat uitvoeringsmaatregelen dan ook niet in de weg. Volledigheidshalve wijzen we er op dat betrokkene in casu niet aantoont dat er sprake is van een stabiele en duurzame partnerrelatie. Betrokkene verklaart namelijk zelf dat hij zijn partner leerde kennen in juni 2025 en dat zij samenwonen sinds december 2025. Het gaat in casu dus om een zeer prille relatie waarvan de duurzaamheid (nog) niet is aangetoond. Ter staving van zijn relatie legt hij een gezamenlijke verklaring met zijn partner voor en drie foto's. Dit is echter ruim onvoldoende om aan te tonen dat er sprake is van een stabiele en duurzame partnerrelatie. Het enkele gegeven van een samenwoning toont nog niet noodzakelijkerwijze het bestaan aan van een oprechte en duurzame partnerrelatie die als gezinsleven wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet concreet aan dat in zijn geval wel degelijk een oprechte en duurzame partnerrelatie, en dus beschermenswaardig gezinsleven, moet worden aangenomen. (RVV, arrest 253682 van 29.04.2021).

Het feit dat hij verschillende familieleden zou hebben die legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien bewijst betrokkene de familiebanden niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van zijn in België opgebouwde privéleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene verwijst naar zijn broer, zijn twee ooms, zijn grootvader en zijn Belgische partner. Wat zijn partner betreft, zoals hierboven reeds opgemerkt toont betrokkene niet aan dat er in casu sprake is van een stabiele en duurzame partnerrelatie. Het enkele gegeven van een samenwoning toont nog niet noodzakelijkerwijze het bestaan aan van een oprechte en duurzame partnerrelatie die als gezinsleven wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet concreet aan dat in zijn geval wel degelijk een oprechte en duurzame partnerrelatie, en dus beschermenswaardig gezinsleven, moet worden aangenomen. (RVV, arrest 253682 van 29.04.2021). Wat zijn broer betreft, merken we op dat hij evenmin over enig verblijfsrecht beschikt, nadat zijn aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgische echtgenote, geweigerd werd. Betrokkene woont bovendien niet samen met zijn broer noch toont hij aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hen beiden. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne beneficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) Wat zijn oom betreft, de verwantschap wordt op geen enkele manier aangetoond. Hetzelfde geldt voor zijn grootvader en zijn andere oom, wiens persoonsgegevens niet verschaft worden.
Uit de voorgelegde stukken bij huidige aanvraag 9bis en uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene hier jarenlang school heeft gelopen, met succes zijn diploma secundair onderwijs behaald heeft en verschillende bewijzen en verklaringen voorlegt ter staving van zijn privéleven in België. Het is echter inherent aan een verblijf vanaf jongere leeftijd dat er vriendschappen worden opgebouwd en dat zijn sociaal leven zich in België afspeelt. Het hebben van een privéleven in België betekent echter niet dat het weigeren

van huidige aanvraag 9bis leidt tot een schending van het recht op het uitoefenen van dat privéleven. De normale binding die ontstaat met België gedurende een langdurig maar precair verblijf alhier en waardoor er inherent sociale, sportieve en culturele banden met België worden opgebouwd, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat de opgebouwde sociale, sportieve en culturele banden met de Belgische gemeenschap dermate intens en uitzonderlijk zijn, m.a.w. dat zij de gebruikelijke banden overstijgen rekening houdend met zijn jeugdige leeftijd bij aankomst en zijn verblijf sinds 2019, en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven dermate geboden is aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Ghana uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020, arrest Nnyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM 8 april 2008, jV 2008/91). De hier opgebouwde contacten kunnen, tijdelijk, op een andere manier worden onderhouden middels (korte) bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen. We merken verder op dat betrokkene geboren en getogen is in Ghana, waar hij zijn eerste veertien levensjaren doorbracht. Bovendien, zoals hierboven reeds opgemerkt, bestaat er ernstige twijfel over de leeftijd van betrokkene en was hij mogelijks reeds meer dan 19 jaar oud alvorens hij naar België kwam. Er is dan ook geen sprake van een situatie waarin er geen enkele binding meer is met het land van herkomst, land waarvan hij de taal spreekt en waardoor het niet onredelijk is om aan te nemen dat hij ook in Ghana zijn privéleven weer makkelijk kan opbouwen. We merken verder op dat betrokkene zijn privéleven hier bewust uitgebouwd heeft in precair verblijf. Betrokkene stelt de Belgische overheid door deze gang van zaken voor een fait accompli. Dit houdt echter niet in dat de Belgische overheid als gevolg daarvan verplicht is om de vreemdeling toe te laten zich te vestigen in het land. Staten hebben het recht om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101, RVV arrest nr. 274677 van 27.06.2022). Uit de voorgaande belangenafweging blijkt dat er geen schending kan worden aangenomen van artikel 8EVRM inzake zijn privéleven.
Wij merken tenslotte nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)

Betrokkene beroept zich op het feit dat er geen diplomatieke post is Ghana maar dat hij zich dient te richten tot de Belgische ambassade in Ivoorkust. Hij wijst op de lange afstand en op het feit dat hij niemand kent in Ivoorkust en dat hij bijzonder kwetsbaar zou zijn daardoor. Evenmin zou hij beschikken over de nodige financiële middelen om deze reis te ondernemen. Er zijn vele landen waar er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is. Personen die in die landen verblijven dienen zich te wenden tot de diplomatieke post van een Europese lidstaat in dat land waarmee de Belgische overheid samenwerkt of dienen zich te begeven naar een buurland om gebruik te maken van de diensten van de aldaar aanwezige Belgische diplomatieke post of zij dienen gebruik te maken van de mogelijkheid om aanvragen om machtiging tot verblijf vanop afstand aan te vragen. Bovendien zijn er regelmatig Ghanese onderdanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Ivoorkust. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Ghanese burgers. Betrokkene kan eventueel een beroep doen op zijn 'oom' voor financiële ondersteuning, hij ondersteunde betrokkene, volgens hun verklaringen, ook reeds voor zijn komst naar België.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij een getalenteerd voetballer zou zijn. Ter staving waarvan hij volgende stukken voorlegt: een evaluatie van KVK Tienen, een attest van Tienen dat hij deel uitmaakte van het beloftenelftal in seizoen 2022-2023, zijn spelersovereenkomst bij KFC Diest en verklaring van zijn coach, een bewijs van transfer naar Binkom en een verklaring van zijn leerkracht lichamelijke opvoeding. Echter, indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken of omdat hij alhier wenst te voetballen in de Belgische voetbalcompetitie dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al vijf jaar in België zou verblijven, dat hij bijzondere professionele en persoonlijke banden met de Belgische samenleving opgebouwd zou hebben,

dat hij academisch succesvol zou zijn, dat hij sociaal en cultureel geïntegereerd zou zijn, dat hij het Nederlands zou beheersen, dat hij actief zou deelnemen aan het verenigingsleven, dat hij zich volledig aangepast zou hebben aan het Belgische maatschappelijke leven, dat hij een aanwinst zou zijn voor de samenleving, dat hij een ondersteunend netwerk gecreëerd zou hebben, dat er sprake zou zijn van een doorgedreven integratie, dat hij grote kansen zou hebben op de arbeidsmarkt, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat hij vier getuigenverklaringen voorlegt evenals zijn diploma secundair onderwijs, evaluatie van KVK Tienen, een attest van Tienen dat hij deel uitmaakte van het beloftenelftal in seizoen 2022-2023, zijn spelersovereenkomst bij KFC Diest, een vrijstelling attest van de Vlaamse Trainers School, enkele foto's, een gezamenlijke verklaring met zijn partner, een verklaring van zijn broer, een printscreen van een whatsapp groep, printscreen van een whatsapp bericht binnen deze groep, een transferbewijs en een brevet van eerste hulpverlening) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De betrokkene toont bovendien niet aan dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst, met het oog op het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post, in het licht van deze elementen bijzonder moeilijk zou zijn. Zonder uitspraak te doen over de mate waarin de betrokkene in België is geïntegreerd, dient te worden vastgesteld dat zij niet aantoont dat een dergelijke tijdelijke terugkeer op onherstelbare wijze afbreuk zou doen aan de elementen waarop zij zich beroept. De aangehaalde integratieelementen en de verblijfsduur vormen ook niet het bewijs van omstandigheden die het bijzonder moeilijk maken het Rijk te verlaten om de aanvraag via de geijkte procedure in te dienen. Deze beoordeling verhindert evenwel niet dat de voornoemde elementen, in voorkomend geval, het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek ten gronde, wanneer een aanvraag om machtiging tot verblijf wordt ingediend overeenkomstig de procedure van art. 9 vreemdelingenwet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 9bis en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

"1. Eerste onderdeel : Schending van het gezag van gewijsde

De bestreden beslissing schendt het gezag van gewijsde van Uw Raad's arrest nr 339 832 van 20 januari 2026. De thans bestreden beslissing bevat slechts minimale wijzigingen ten aanzien van de eerder vernietigde beslissing, zodat er alleen kan vastgesteld worden dat de thans bestreden beslissing inhoudelijk overeenstemt met de beslissing van 26 maart 2025.
Reeds in het arrest van 20 januari 2026 heeft de Uw Raad vastgesteld dat :
[…]
Ondanks het feit dat Uw Raad reeds geoordeeld heeft dat het onzorgvuldig en onredelijk is om te stellen dat de verklaringen niet kunnen getuigen van opgebouwde persoonlijke vriendschapsbanden die deel uitmaken van zijn sociale identiteitv en odner artikel 8 EVRM kunnen vallen, doet de tegenpartij de voorgelegde verklaringen en attesten opnieuw af, zonder ze in concreto te bespreken of de inhoud ervan aan te halen, als een "inherent gevolg van een verblijf vanaf jonge leeftijd" en "normale binding die ontstaat met België.
Echter had Uw Raad reeds geoordeeld dat deze verklaringen gezien hun inhoud en de hoedanigheid van de personen die deze hebben opgesteld wel degelijk kunnen getuigen van een beschermenswaardig privéleven.
Het gezag van gewijsde dat aan een vernietigingsarrest verbonden is, wordt bepaald door het dictum van het arrest en de daarmee onlosmakende verbonden motieven. De motieven bepalen de beoordelingsruilte waarover het bestuur nog beschikt na de vernietiging (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie onder meer RvS 20 november 2014 nr 229258).
Door niet in concreto in te gaan op de getuigenverklaringen en attesten en door louter te stellen dat deze inherent zouden zijn aan een verblijf in België, doet de tegenpartij afbreuk aan het gezag van gewijsde van het arrest van 20 januari 2026.

2. Tweede onderdeel: schending van de motiveringsplicht, zorgvuldigheidsplicht en redelijksheidsbeginsel

• Betreffende zijn relatie en wettelijke samenwoning

Verzoeker heeft bij aanvulling van 5 februari 2026 zijn aanvraag geactualiseerd na annulatie. Hij voegde de volgende elementen toe:

Verzoeker leerde in juni 2025, kort na zijn vrijlating, toevallig op het huwelijksfeest van een gemeenschappelijke vriend, Mevrouw [Y. A. B.] kennen, van Belgische nationaliteit.
Zij startten een relatie en voelden dadelijk dat het goed zat.
Zij beslisten dan ook om te gaan samenwonen op 1 december 2025 op het adres […]. (stuk 1) Mevrouw [Y.] verhuisde speciaal van Gent naar de thuisstad van verzoeker, Leuven.
Zij dienden zich aan bij de stad Leuven om een wettelijke samenwoning aan te vragen. De wettelijke samenwoning werd uitgesteld voor advies van het openbaar ministerie. (stuk 2)
Hij voegde aan zijn dossier:
- een attest adreswijziging op 1 december 2025 van de stad Leuven waaruit blijkt dat hij en zijn vriendin effectief verblijven op hun gezamenlijk adres sinds deze datum
- stappen ondernomen bij de gemeente voor de wettelijke samenwoning sinds 17 december 2025
- het ontvangstbewijs verklaring wettelijke samenwoning d.d. 28 januari 2026
- het uitstel melding verklaring ettelijke samenwoning d.d. 29 januari 2026
- een verklaring betreffende hun relatie ondertekend door zijn partner en hemzelf
- een fotodossier
Verzoeker zou niet aantonen dat het zou gaan om een stabiele en duurzame partnerrelatie aangezien hij enkel 3 foto's en een gezamenlijke verklaring zou neergelegd hebben.
Echter gaat de Dienst vreemdelingenzaken er helemaal aan voorbij dat verzoeker en hun partner, die een relatie onderhouden sinds juni 2025, besloten hebben te gaan samenwonen op 1 december 2025 en een verklaring wettelijke samenwoning hebben afgelegd op 28 januari 2026, hetgeen aantoont dat het om een duurzame relatie gaat, gelet op het engagement dat partijen aangegaan zijn om samen een huurovereenkomst te ondertekenen en te beslissen wettelijk te gaan samenwonen.
De tegenpartij stelt dat "het enkel gegeven van een samenwoning" geen duurzame partnerrelatie aantoont.
De Dienst vreemdelingenzaken gaat er echter aan voorbij dat een wettelijke samenwoning niet gelijk is aan een feitelijke samenwoning en juridische gevolgen heeft conform artikelen 1476 e.v van het Burgerlijk Wetboek.
Ten eerste is het gevolg van een verklaring wettelijke samenwoning dat de persoon niet meer met een andere persoon kan huwen of wettelijk samenwonen. De wettelijke samenwoning brengt bovendien ook vermogensrechtelijke gevolgen met zich mee zoals de bescherming van de huisraad en de verplichting bij te dragen in de lasten van het samenwonen naar evenredigheid van de middelen, wettelijk samenwonenden zijn verder beide hoofdelijk aansprakelijk voor de schulden gemaakt binnen het huishouden.
Het feit alleen al dat partijen dit engagement wensen aan te gaan, toont aan dat de relatie stabiel en duurzaam is.
Verzoeker meent dan ook dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout maakt daar waar er gesteld wordt dat de stabiliteit van de relatie niet zou zijn aangetoond en de motiveringsverplichting schendt door een beslissing te nemen die zijn grond niet vindt in het administratief dossier, dat de bewijzen bevatte van de aanvraag wettelijke samenwoning.
Verzoeker verduidelijkt in het kader van huidig verzoekschrift dat zijn partner op dit moment 3,5 maanden zwanger is van hun eerste kind. (stuk 3) De vermoedelijke bevallingsdatum is 6 oktober 2026. De NIPT-test werd uitgevoerd op 23 maart 2026 en alles verloopt goed. (stuk 4)
Verzoeker voegt tevens een aanvraag bij de RVA waarbij verzoeker aangemeld wordt als samenwonende partner van zijn Belgische vriendin. (stuk 5)
Verzoeker is zeer aanwezig tijdens de zwangerschap en ondersteunt zijn partner. Dit nieuwe element toont de duurzaamheid van de relatie aan en toont tevens aan dat er niet van verzoeker kan verwacht worden terug te keren naar Ghana en zijn zwangere Belgische partner hier alleen laten zonder ondersteuning.

• Betreffende het feit dat er geen diplomatieke post is in Ghana

In het principe-arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State dat het ontbreken van een Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst een "typische buitengewone omstandigheid" uitmaakt die aangevoerd kan worden door de aanvrager:
"dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van X X - Pagina 18 herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz;"
De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herhaalde deze redenering in een arrest nr. 284.559 van 9 februari 2023:
"Hieruit blijkt dus dat het aangevoerde argument dat er in het herkomstland van verzoeker geen diplomatieke of consulaire post is een pertinent element is bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, aangezien het volgens het voormeld arrest – aangehaald door de gemachtigde in fine in de beslissing - als een typische buitengewone omstandigheid kan worden aangevoerd."
In ditzelfde arrest stelde de Raad dat financiële overwegingen of het ontbreken van een familiaal netwerk onvoldoende zijn opdat er buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn die een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk of zeer moeilijk maken. Toch kunnen deze factoren in sommige gevallen niet

buiten beschouwing gelaten worden, waardoor er een in concreto onderzoek uitgevoerd moet worden: "De Raad kan in principe de gemachtigde volgen dat het aanhalen van niet over voldoende financiële middelen te beschikken of geen netwerk te hebben mogelijk in vele gevallen niet volstaat. Echter in casu heeft verzoeker wel elementen aangehaald in de aanvraag om dit te staven en blijken ook verschillende elementen in het administratief dossier die dit ondersteunen."
Nog steeds in hetzelfde arrest – dat de indiening van een aanvraag tot machtiging van verblijf vanuit Pakistan voor een Afghaanse onderdaan betrof – oordeelde de Raad dat het relevant was om vast te stellen dat Pakistan niet het land van herkomst was van de aanvrager. Eveneens stelde de Raad vast dat de aanvrager reeds 10 jaar in België verbleef, waardoor zijn situatie niet vergelijkbaar was met de situatie van om het even welke Afghaanse onderdaan die een aanvraag tot machtiging van verblijf zou indienen vanuit de Belgische ambassade in Pakistan:
"Het argument dat verzoeker geen netwerk heeft in Pakistan kan in casu niet op redelijke wijze zonder meer als een loze bewering worden beschouwd. Niet alleen is Pakistan niet het herkomstland van verzoeker, bijkomend is de gemachtigde immers op de hoogte dat verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing reeds tien jaar in België verblijft en dat hij samen met zijn oom en neef Afghanistan is ontvlucht en reeds in 2012 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. De gemachtigde is er ook van op de hoogte dat deze oom en neef in België subsidiaire bescherming hebben gekregen en verzoeker heeft ook in de aanvraag reeds gewezen op zijn band met zijn oom en dat ook gestaafd met een "stuk 11" waaruit inderdaad blijkt dat verzoeker werd ingeschreven als ten laste van zijn oom op hetzelfde adres als zijn oom en neef. De gemachtigde gaat in de motivering niet op zorgvuldige wijze in op dit stuk en deze situatie is dan ook, zoals verzoeker terecht aanstipt, niet zonder meer vergelijkbaar met die van om het even welke Afghaanse onderdaan die wel een aanvraag indient via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Pakistan."
Verzoeker argumenteerde dat dezelfde redenering in casu gevolgd kan worden, in die zin dat Ivoorkust niet het land van herkomst van verzoeker is, die er zelfs nooit heeft verbleven en geen enkel netwerk heeft, en hij al inmiddels 6 jaar in België verblijft.
Door in het algemeen te stellen dat er "regelmatig Ghanese onderdanen een aanvraag indienen in Ivoorkust", zonder concreet aan te tonen hoe dit voor verzoeker mogelijk is – die op 13-jarige leeftijd naar België kwam en nooit in het land is geweest, schendt verweerder de motiveringsverplichting.

• Betreffende de minderjarigheid van verzoeker bij aankomst in België als buitengewone omstandigheid en schending van artikel 8 EVRM

Verzoeker riep als buitengewone omstandigheid in dat hij in België is toegekomen op 13-jarige leeftijd en hier zijn scholing heeft doorlopen en geïntegreerd is, zodat zelfs een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken.
Verzoeker argumenteerde in zijn aanvraag waarom de leeftijdstest die uitgevoerd werd op 27 november 2019, geen impact heeft op de later vastgestelde identiteit en leeftijd van verzoeker, door middel van een authentieke geboorteakte en authentiek paspoort afgeleverd op 23 februari 2023.
In een arrest nr. 309.769 van 12 juli 2024 heeft Uw Raad reeds de leeftijd die door de Dienst Voogdij werd toegekend opzij geschoven, en de leeftijd die door de verzoeker opgegeven werd weerhouden, dit op basis van documenten die in een later stadium werden voorgelegd.
Zeer recent op 6 maart 2025 sprak het EHRM zich uit in haar arrest F.B t. België1 over de leeftijdstest en stelde een schending van artikel 8 EVRM vast aangezien er automatisch overgegaan weordt tot een leeftijdstest zonder de kans te bieden aan de verondersteld minderjarige om op basis van een voorafgaand multidisciplinair onderhoud zijn leeftijd aan te tonen door middel van een minder intrusieve maatregel. Het Hof erkent hier ook dat, hoewel zij zich niet uitspreekt over de betrouwbaarheid van de leeftijdstest, de kwestie "veelbesproken blijft":
[…]
Verweerder is onzorgvuldig en spreekt zichzelf tegen daar waar zij enerzijds stelt in de bestreden beslissing dat zij "het authentiek paspoort van verzoeker niet betwist, noch de geboorteakte die als authentiek beschouwd wordt", maar anderzijds blijft in vraag stellen of verzoeker minderjarig was bij zijn aankomst in België.
Verzoeker verwijst naar de volgende passage's in de bestreden beslissing
- "niettegenstaande betrokkene bij huidige aanvraag een authentiek Ghanees paspoort voorlegt, afgeleverd door de Ghanese ambassade te Brussel, echter dit paspoort werd afgeleverd op basis van een laattijdig afgeleverde geboorteakte."
- "Hoewel deze geboorteakte als authentiek beschouwd wordt, blijkt dat laattijdig geregistreerde geboorteaktes vaak worden gebruikt om de identiteit te kunnen aanpassen en dan vooral de leeftijd."
- "er ernstige twijfel bestaat over de leeftijd van verzoeker en hij mogelijks reeds meer dan 19 jaar oud was alvorens hij naar België kwam"
Het is kennelijk onredelijk om enerzijds het authentiek karakter van een paspoort en geboorteakte te erkennen, zodat de juridische leeftijd van verzoeker vaststaat, leeftijd die op alle beslissingen wordt vermeldt

en leeftijd op basis waarvan zijn rechtspositie in de maatschappij bepaald wordt, maar anderzijds argumenten te blijven halen uit een zogezegde twijfel die hierover zou bestaan.
Conform het Decreet betreffende gelijke onderwijskansen van 28 juni 2002 en Artikel 1, §7 van de Wet van 29 juni 1983 betreffende de leerplicht, en gelet op zijn vaststaande minderjarigheid, was verzoeker onderhevig aan de leerplicht en heeft hij zijn middelbare scholing in België doorlopen. Het administratief dossier bevat attesten van het volledig schoolparcours van verzoeker (stukken 8-12 aanvraag van 22 mei 2023), die qua scholing en integratie in België het traject gevolgd heeft van een minderjarige.
Verzoeker vulde met zijn aanvraag van 16 oktober 2024 zijn dossier aan door middel van zijn behaalde diploma secundair onderwijs als stuk 6.
Hieruit blijkt dat hij is toegekomen op 13-jarige leeftijd en ingestapt in het OKAN-onderwijs aan het Sint-Albertus-College, waar hij 6 maanden bleef, om vervolgens in te stappen in het reguliere middelbare onderwijs eerst in het PISO en vervolgens in het Heilig Hart Instituut, waar hij instapte in het derde middelbaar.
Hij doorliep zijn middelbare school in België en volgde in de derde graad TSO Lichamelijke opvoeding en sport. Nadat hij 18 jaar was geworden op 2 juli 2023, behaalde hij zijn diploma secundair onderwijs aan het Heilig Hartinstituut te Leuven op 30 juni 2024.
Uw Raad stelde reeds in haar arrest nr. 300912 van 1 februari 2024 dat "de schoolomgeving het leeuwendeel vormt van de sociale context van de middelbare scholier" en benadrukte het belang van de vormende jaren, ondanks de inmiddels meerderjarigheid:
[…]
Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden.
Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid worden vastgesteld. De overheid is verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken.
Verweerder kan dan ook niet redelijkerwijze volhouden geen rekening te moeten houden met de jonge leeftijd van verzoeker en zijn daaruit volgend schoolparcours in de zin van een potentiële schending van artikel 8 EVRM, louter en alleen op basis van de uitgevoerde leeftijdstest.

• Betreffende zijn duurzame familiale verankering in België en het feit dat verzoeker geen familie meer heeft in het land van herkomst als buitengewone omstandigheid

Verweerder benadrukt dat verzoeker zijn verwantschapsband met zijn oom niet zou aantonen en het louter om verklaringen gaat.
Wat betreft het feit dat hij geen familie meer heeft in Ghana, stelt verweerder dat het louter zou gaan om verklaringen zonder bewijzen en "uit het administrarief dossier van zijn "oom" zou blijken dat verzoeker nog verschillende familieleden heeft in Ghana".
Opnieuw is het onduidelijk waar verweerder zich op baseert aangezien de oom van verzoeker juist verklaart aan MINTEH, verklaringen toegevoegd als stuk 4 aan de aanvraag:
Als de jongens terug zouden keren naar Ghana, kan er iemand voor hen zorgen? Neen, mijn mama is niet meer zo sterk. Mijn broer is niet steeds thuis om voor hen te zorgen. Dus ik wil ze hier houden
Maar u betaalde toch hun studies? Indien ze terug zouden keren kan u nog steeds financieel voor hen instaan? Ja, maar er is niemand voor hen te zorgen, als ze teruggestuurd worden hebben ze niets.
Verdeerder antwoordde ook niet op het volgende punt ontwikkeld op p. 14 in de aanvraag:
Wat de familieband met [F. A.] betreft, blijkt uit het administratief dossier in ieder geval de effectieve samenwoonst met [F.] gedurende bijna 6 jaar, sinds zijn aankomst in België tot nu, op het adres […]:
[…]
⇨ *De effectieve samenwoonst met zijn oom, Mijnheer [A. F.], kan dan ook niet redelijkerwijze in twijfel getrokken worden.*

Wat betreft zijn zeer hechte relatie met zijn broer, voegde verzoeker een getuigenis toe van zijn broer, evenals bewijzen van de hechte band die zij onderhouden die een normale verwantschapsband overstijgt. Het feit dat zijn broer op dit moment een weigering heeft gekregen van zijn aanvraag gezinshereniging (op basis van een technisch probleem met de gebruiksovereenkomst betreffende de woning) neemt niet weg dat deze laatste gehuwd is met een Belgische vrouw en het niet betwist is dat hij een gezinsleven onderhoudt in België.

• Wat betreft het voetbaltalent van verzoeker en zijn arbeidskansen als buitengewone omstandigheid

[…]
Het wordt niet betwist dat verzoeker niet beschikt over een arbeidsvergunning die hem toestaat professioneel te voetballen in België. Uw Raad heeft echter al meermaals geoordeeld dat het feit dat verzoeker niet over een vergunning beschikt om te werken geen afdoende motivering is.

Verzoeker stelt vast dat hij in zijn aanvraag zijn voetbalcarrière en coachingdiploma had aangehaald als een buitengewone omstandigheid in de zin dat deze carrière een doorgedreven privé en professionele integratie aantoont en zelfs een tijdelijke verwijdering een potentiële schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM.
Verzoeker verwees ook meermaals naar het feit dat hij niet professioneel kon voetballen, aangezien hij daarvoor over een verblijfsvergunning moest beschikken, zodat hij op dit moment enkel amateurvoetbal kan spelen, hetgeen zich beperkt tot de privé-sfeer, hoewel dit talent hem kansen geeft op de arbeidsmarkt.
Verzoeker verwees hiervoor concreet naar de voetbalcontracten die hij had afgesloten, naar verklaringen van zijn voetbalcoach en LO-leerkracht omtrent zijn sportief talent en toekomst en de kennis en vaardigheden die hij had opgedaan in zijn opleiding tot coach.
In zijn aanvulling voegde hij ook bewijzen toe dat hij tot op heden actief blijft in een voetbalploeg en hijn hier bovendien vriendschappelijke banden heeft ontwikkeld.
Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij niet in concreto onderzocht heeft welke invloed de aangehaalde elementen hebben op een schending van artikel 8 EVRM, en of deze elementen een terugkeer naar Ghana voor verzoeker onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken.
Verzoeker meent dat verweerder de motiveringsplicht schendt, juncto artikel 8 EVRM, door niet concreet te motiveren in welke zin zijn voetbalcarrière en coachingdiploma geen bewijs kunnen uitmaken van zijn privéleven.

• De overige elementen zouden de gegrondheid van de aanvraag betreffen;

Verwerende partij somt de overige elementen van integratie louter op in de bestreden beslissing, en stelt dat deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase beoordeeld moeten worden. Nochtans vormen de aangehaalde elementen een bewijs van de reële banden die verzoeker heeft opgebouwd met de Belgische samenleving, waarbij een doorgedreven integratie wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt die een terugkeer naar Ghana voor verzoeker onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk maakt. Deze elementen dienden dan ook in concreto onderzocht te worden in de ontvankelijkheidsfase, quod non in casu.
[…]

3. Tweede onderdeel: schending van het recht op een gezins en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM

Verwerende partij stelt ten eerste dat een tijdelijke verwijdering geen schending zou inhouden van zijn gezinsleven aangezien de relatie van verzoeker niet zou kunnen beschouwd worden als een stabiele en duurzame relatue.
Verzoeker verwijst naar de eerder uiteengezette elementen dat hij een duurzame verbinding is aangegaan met zijn partner door een wettelijke samenwoningsaanvraag te ondertekenen enerzijds en het feit dat zijn partner intussen zwanger is van hun eerste kind. Dit laatste element is nieuw echter was nog niet bekend zodat verzoeker in de onmogelijkheid was dit toe te voegen aan zijn aanvraag.
Het kan dan ook niet betwist worden dat verzoeker een duurzame relatie onderhoudt die beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 EVRM.
De bestreden beslissing vormt een disproportionele inmenging in het gezinsleven van verzoeker. Hij heeft immers tot gevolg dat verzoeker de zwangerschap van zijn partner niet kan bijstaan en hoogstwaarschijnlijk niet kan aanwezig zijn bij de geboorte van hun kind.
Er werd geen gedegen belangenafweging gemaakt in het kader van artikel 8 EVRM, en niet voldoende nagegaan welke disproportionele inmenging deze beslissing vormt in het gezinsleven van verzoeker, zijn partner en hun ongeboren kind.
Er werd geen rekening gehouden met de rechtspraak van de inbreuk op zijn gezins- en privéleven betreffende de hechte band die hij onderhoudt met zijn broer, waarmee hij altijd alles samengedaan heeft in België, terwijl zij jongvolwassen waren en geen ander echt gezin hadden dan elkaar.
Het feit dat zijn broer intussen gehuwd is en verzoeker zelf een duurzame relatie onderhoudt, doet hier geen afbreuk aan.
Verwerende partij stelt verder dat een tijdelijke terugkeer van verzoeker naar Ghana geen schending inhoudt van zijn recht op een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.
Uw Raad oordeelde in een arrest nr. 232.364 van 13 mei 2019 als volgt:
"Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken."
Uw Raad oordeelde in datzelfde arrest verder dat het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM en dat dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert deze begrippen niet. Het zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Een feitelijke beoordeling van de kwestie van 'privé- en familieleven' dringt zich op.
In een arrest nr. 237.116 van 18 juni 2020 oordeelde Uw Raad als volgt:
"Wat het voorgehouden privéleven van de verzoekende partij in België betreft, wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Finland, § 29). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko/Letland, §§ 95-96)."
Het begrip 'privéleven' is dus zeer breed en kan worden toegepast op verzoeker, die tijdens zijn verblijf in België relaties aanging met andere personen en een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen uitbouwde, zoals ook blijkt uit de stukken die hij bij zijn aanvraag tot machtiging van verblijf heeft gevoegd.
Er is dus wel degelijk sprake van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM in hoofde van verzoeker.
Wat betreft de "fair balance" die moet worden gevonden oordeelde Uw Raad in bovenvermeld arrest nr. 232.364 van 13 mei 2019 als volgt:
"In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.
(…)
Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, §62)."
De notie 'privéleven' die in dit artikel vervat zit betreft eveneens relaties die aangegaan werden op professioneel en commercieel vlak, zoals blijkt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo oordeelde het Hof in een arrest van 7 augustus 1996, C./België:
« 25. (…) Il y a donc établi aussi une vie privée au sens de l'article 8 (art. 8), laquelle englobe le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables, y compris dans le domaine professionnel et commercial (…). »
Het EHRM stelt ook in een arrest van 5 september 2017, Barbulescu/Roemenië, dat het professionele leven de grootste kans biedt aan mensen om hun sociale leven uit te bouwen, in die zin dat ze een zeer groot deel van hun leven spenderen op het werk:
"71. The Court considers that the notion of "private life" may include professional activities (…). Restrictions on an individual's professional life may fall within Article 8 where they have repercussions on the manner in which he or she constructs his or her social identity by developing relationships with others. It should be noted in this connection that it is in the course of their working lives that the majority of people have a significant, if not the greatest, opportunity to develop relationships with the outside world (see Niemietz, cited above, § 29)."
Verzoeker betwist dat de banden die hij de laatste 6 jaren heeft opgebouwd zouden vallen onder "normale affectieve banden" en toonde aan dat de sociale banden die hij heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap dermate intens zijn dat het deel uitmaakt van zijn sociale identiteit, zodat ze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM vallen.
Hij verwijst hiervoor naar:
- De schoolattesten betreffende zijn schoolparcours en integratie (stukken 9-12 en 16-18 aanvraag van 22 mei 2023) en getuigenis van zijn leerkracht Mijnheer [G.], gevoegd als stuk 9 aanvraag 16 oktober 2024, die bevestigt "vanuit zijn hart" dat verzoeker perfect de Vlaamse taal spreekt, goed omringd is door vrienden en medebewoners en op een geëngageerde manier zijn leven hier heeft uitgebouwd en leerkrachten [T. C.] en [J. B.] (stuk 14 aanvraag 16 oktober 2024) die attesteren over zijn inzet, plichtsbewustheid, discipline en toekomst in België ;
- De aangetoonde effectieve samenwoonst met zijn oom [F. A.] sinds zijn aankomst in België (aangetoond met verschillende stukken uit het administratief dossier op p. 14 van zijn aanvraag)
- Het attest van de burgemeester van Leuven, Mijnheer [R.], die op basis van de verklaringen van de leerkrachten van verzoeker een gepersonaliseerd attest opgesteld heeft betreffende de integratie van verzoeker in Leuven; (stuk 8 aanvraag)
- De verschillende attesten, evaluatie's, verklaringen en spelersovereenkomsten betreffende zijn voetbalcarrière, zijn talent en inzet. Zoals beschreven door Mijnheer [W.] "Steeds op tijd, nooit was een opdracht teveel. Discipline en beleefdheid waren zijn waarde." (stukken 10-15 aanvraag 16 oktober 2024)
- De bewijzen gevoegd aan de aanvulling dat hij vriendschappelijke banden onderhoudt met zijn ploegmaten;
- De attesten rond de verdere opleidingen gevolgd in de sportwereld en cursus EHBO (stukken 17 – 18 aanvraag 16 oktober 2024)

Verwerende partij heeft de gevoegde getuigenverklaringen volledig buiten beschouwing gelaten, louter omwille van het feit dat deze relaties op professioneel vlak zouden aangegaan zijn. Dit doet er echter geenszins toe. Evenmin begrijpt verzoeker in welke zin verklaringen over zijn sportief parcours zouden vallen onder professionele relaties.
Bovendien werden de overige elementen van integratie niet op afdoende wijze onderzocht, aangezien deze buiten beschouwing werden gelaten omdat zij de gegrondheid van de zaak zouden betreffen en niet de ontvankelijkheid ervan.
Verwerende partij diende in de bestreden beslissing een gedegen belangenafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM, en na te gaan of de bestreden beslissing een disproportionele inmenging zou vormen in het recht op een privéleven in hoofde van verzoeker. Van dergelijke belangenafweging is in de bestreden beslissing onvoldoende sprake."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *"afdoende"*, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker niet heeft aangetoond dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft ook toegelicht waarom hij van oordeel is dat uit de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Alle aangebrachte gegevens zijn op een overzichtelijke en individuele wijze behandeld.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen, wordt niet aangetoond.

2.3. Waar verzoeker betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, wordt het middel verder onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Hierbij is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid door het bestuur, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat in zijn § 1, eerste lid luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buiten-gewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.5. Verweerder oordeelde in casu dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met deze beoordeling.

2.6. In een eerste onderdeel van zijn middel betoogt verzoeker dat verweerder het gezag van gewijsde van het eerder tussengekomen vernietigingsarrest van de Raad (RvV 20 januari 2026, nr. 339 832) heeft geschonden.

In voormeld arrest stelde de Raad een schending vast van artikel 8 van het EVRM waar enerzijds verweerder voor een beschermingswaardig privéleven een vorm van afhankelijkheid vereiste en anderzijds "*het op basis van de voorgelegde stukken onzorgvuldig en kennelijk onredelijk is om te stellen dat de voorgelegde verklaringen niet kunnen getuigen van opgebouwde persoonlijke vriendschapsbanden in België of van banden met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die deel uitmaken van zijn sociale identiteit en die als privéleven onder de bescherming kunnen vallen van artikel 8 van het EVRM*" en zodoende evenmin blijkt dat "*verweerders standpunt dat een tijdelijke terugkeer geen schending van artikel 8 van het EVRM vormt, steunt op een zorgvuldige en correcte feitenvinding*".

In de thans bestreden beslissing motiveert verweerder inzake het privéleven in België en artikel 8 van het EVRM als volgt:

"Uit de voorgelegde stukken bij huidige aanvraag 9bis en uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene hier jarenlang school heeft gelopen, met succes zijn diploma secundair onderwijs behaald heeft en verschillende bewijzen en verklaringen voorlegt ter staving van zijn privéleven in België. Het is echter inherent aan een verblijf vanaf jongere leeftijd dat er vriendschappen worden opgebouwd en dat zijn sociaal leven zich in België afspeelt. Het hebben van een privéleven in België betekent echter niet dat het weigeren van huidige aanvraag 9bis leidt tot een schending van het recht op het uitoefenen van dat privéleven. De normale binding die ontstaat met België gedurende een langdurig maar precair verblijf alhier en waardoor er inherent sociale, sportieve en culturele banden met België worden opgebouwd, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat de opgebouwde sociale, sportieve en culturele banden met de Belgische gemeenschap dermate intens en uitzonderlijk zijn, m.a.w. dat zij de gebruikelijke banden overstijgen rekening houdend met zijn jeugdige leeftijd bij aankomst en zijn verblijf sinds 2019, en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven dermate geboden is aan België dat zelfs een

tijdelijke terugkeer naar Ghana uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020, arrest Nnyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM 8 april 2008, jV 2008/91). De hier opgebouwde contacten kunnen, tijdelijk, op een andere manier worden onderhouden middels (korte) bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen. We merken verder op dat betrokkene geboren en getogen is in Ghana, waar hij zijn eerste veertien levensjaren doorbracht. Bovendien, zoals hierboven reeds opgemerkt, bestaat er ernstige twijfel over de leeftijd van betrokkene en was hij mogelijks reeds meer dan 19 jaar oud alvorens hij naar België kwam. Er is dan ook geen sprake van een situatie waarin er geen enkele binding meer is met het land van herkomst, land waarvan hij de taal spreekt en waardoor het niet onredelijk is om aan te nemen dat hij ook in Ghana zijn privéleven weer makkelijk kan opbouwen. We merken verder op dat betrokkene zijn privéleven hier bewust uitgebouwd heeft in precair verblijf. Betrokkene stelt de Belgische overheid door deze gang van zaken voor een fait accompli. Dit houdt echter niet in dat de Belgische overheid als gevolg daarvan verplicht is om de vreemdeling toe te laten zich te vestigen in het land. Staten hebben het recht om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101, RVV arrest nr. 274677 van 27.06.2022). Uit de voorgaande belangenafweging blijkt dat er geen schending kan worden aangenomen van artikel 8 EVRM inzake zijn privéleven.
Wij merken tenslotte nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). […] Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)".

Verzoeker kan niet worden gevolgd dat verweerder met deze motivering het gezag van gewijsde van het eerdere vernietigingsarrest heeft miskend. Hij benadrukt dat verweerder de voorgelegde verklaringen en attesten opnieuw – volgens hem onterecht – afdoet als een inherent gevolg van een verblijf vanaf jonge leeftijd en als een normale binding die is ontstaan met België, zonder ze concreet te bespreken of de inhoud ervan aan te halen, maar de Raad viel er in zijn eerdere vernietigingsarrest enkel over dat verweerder onterecht een afhankelijkheidsvereiste stelde voor het aantonen van een privéleven en verder motiveerde dat verzoeker op basis van de voorgelegde stukken geen bewijs van opgebouwde persoonlijke vriendschapsbanden zou hebben aangebracht of van banden met de Belgische gemeen-schap waarin hij verblijft die deel uitmaken van zijn sociale identiteit, terwijl zulks op basis van deze stukken wel degelijk kunnen worden aangenomen en correct dienen te worden getoetst aan artikel 8 van het EVRM. In de thans voorliggende beslissing wordt er bij de eigenlijke beoordeling van het privéleven niet langer verwezen naar enige vereiste van afhankelijkheid en hierin kan evenmin nog worden gelezen dat de voorgelegde verklaringen niet kunnen getuigen van opgebouwde persoonlijke vriendschapsbanden in België of van banden met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die deel uitmaken van zijn sociale identiteit. In de thans voorliggende beslissing trekt verweerder op zich het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet langer in twijfel. Wel geeft hij – op onderbouwde wijze – aan dat de verplichting om tijdelijk het Belgische grondgebied te verlaten om de aanvraag via de geëigende procedure vanuit het buitenland in te dienen niet kan worden beschouwd als een disproportionele inbreuk op dit privéleven, waarmee nog niet wordt ingegaan tegen het gewijsde van het eerdere vernietigingsarrest van de Raad. In zijn eerdere vernietigingsarrest heeft de Raad niet vastgesteld dat disproportioneel wordt ingegrepen in verzoekers privéleven indien hij zijn aanvraag via de geëigende procedure vanuit het buitenland moet indienen, wel dat de belangenafweging hieromtrent op een zorgvuldige en correcte feitenvinding moet steunen, wat niet het geval was in de vernietigde beslissing. De gewraakte passages in dit verband liggen thans echter niet langer voor.

2.7. In een tweede onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat verweerder bij de toetsing van verschillende ingeroepen buitengewone omstandigheden de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur heeft miskend. Dit onderdeel overlapt in belangrijke mate met het derde onderdeel van het middel dat handelt over artikel 8 van het EVRM. Beide onderdelen van het middel worden dan ook gezamenlijk behandeld.

2.7.1. Voorafgaand aan de concrete bespreking van deze onderdelen van het middel wijst de Raad er op dat artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *'familie- en gezinsleven'* noch het begrip '*privéleven'*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt verder dat het begrip '*privéleven'* een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is eveneens een feitenkwestie.

Wat specifiek het gezins- of familieleven betreft, heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt in beginsel betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt zo dat '*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De kern van het grondrecht op bescherming van het privéleven bestaat er verder in dat het individu de vrijheid wordt gegeven om menselijke contacten en sociale banden uit te bouwen. Artikel 8 van het EVRM houdt zo het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

In dit verband wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf, maar dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en/of privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance'*-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43), noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aange-toond.

In het kader van een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, in het bijzonder de mate waarin het gezins- of privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst.

Een andere belangrijke overweging is of het privéleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokkene zich ervan bewust diende te zijn dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

2.7.2. Allereerst betwist verzoeker de beoordeling omtrent zijn relatie en (verklaring van) wettelijke samenwoning met een Belgische vrouw. Hij wijst op de actualisatie van zijn 9bis-aanvraag op 5 februari 2026, waarbij hij wees op zijn relatie met zijn huidige vriendin die hij in juni 2025 leerde kennen, met wie hij op 1 december 2025 ging samenwonen en met wie hij op 28 januari 2026 een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde, waarvan de registratie in het bevolkingsregister werd uitgesteld voor bijkomend onderzoek. Hij betoogt dat verweerder, bij de beoordeling dat hij aan de hand van slechts drie foto's en een gezamenlijke verklaring over de relatie niet het bewijs heeft geleverd van een stabiele en duurzame partnerrelatie, voorbijgaat aan de samenwoning en de afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning, wat volgens hem wel degelijk aantoont dat er sprake is van een duurzame relatie, gelet op het engagement dat de partijen hiermee aangaan.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband geoordeeld als volgt:

"Betrokkene beroept zich op zijn relatie met een Belgische onderdane en hun lopende procedure tot registratie wettelijke samenwoonst. Echter, toont hij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. […] Volledigheidshalve wijzen we er op dat betrokkene in casu niet aantoont dat er sprake is van een stabiele en duurzame partnerrelatie. Betrokkene verklaart namelijk zelf dat hij zijn partner leerde kennen in juni 2025 en dat zij samenwonen sinds december 2025. Het gaat in casu dus om een zeer prille relatie waarvan de duurzaamheid (nog) niet is aangetoond. Ter staving van zijn relatie legt hij een gezamenlijke verklaring met zijn partner voor en drie foto's. Dit is echter ruim onvoldoende om aan te tonen dat er sprake is van een stabiele en duurzame partnerrelatie. Het enkele gegeven van een samenwoning toont nog niet noodzakelijkerwijze het bestaan aan van een oprechte en duurzame partnerrelatie die als gezinsleven wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet concreet aan dat in zijn geval wel degelijk een oprechte en duurzame partnerrelatie, en dus beschermenswaardig gezinsleven, moet worden aangenomen. (RVV, arrest 253682 van 29.04.2021).
[…] Wat zijn partner betreft, zoals hierboven reeds opgemerkt toont betrokkene niet aan dat er in casu sprake is van een stabiele en duurzame partnerrelatie. Het enkele gegeven van een samenwoning toont nog niet noodzakelijkerwijze het bestaan aan van een oprechte en duurzame partnerrelatie die als gezinsleven wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet concreet aan dat in zijn geval wel degelijk een oprechte en duurzame partnerrelatie, en dus beschermenswaardig gezinsleven, moet worden aangenomen. (RVV, arrest 253682 van 29.04.2021). […]
Wij merken tenslotte nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100)."

De beoordeling is aldus dubbel. Enerzijds stelt verweerder dat op basis van de voorgelegde stukken onvoldoende blijkt dat er sprake is van een stabiele en duurzame partnerrelatie, vereist om te kunnen spreken van een gezinsleven dat onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM. Anderzijds geeft verweerder aan dat verzoeker, zelfs voor zover alsnog een beschermenswaardig gezinsleven wordt aangenomen, nog niet aantoont dat dit ook een buitengewone omstandigheid vormt. Verweerder wijst er op dat de verplichting om de aanvraag via de geëigende procedure vanuit het buitenland in te dienen enkel een tijdelijke scheiding betekent.

Verzoekers voormelde kritiek beperkt zich tot de eerste redengeving. In dit verband merkt de Raad op dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met zowel de samenwoonst als de afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning. Dit toont volgens verweerder echter niet noodzakelijk aan dat sprake is van een duurzame en stabiele partnerrelatie. Hij benadrukt het zeer prille karakter van de relatie en wijst er op dat ook de voor de overige in dit verband voorgelegde stukken, met name een gezamenlijke verklaring met de partner en drie foto's, ruim onvoldoende zijn om een stabiele en duurzame partnerrelatie aan te tonen. Met zijn betoog toont verzoeker het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter van deze beoordeling niet aan. In dit verband moet ook worden opgemerkt dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing de wettelijke samenwoning nog steeds in onderzoek was en deze nog niet was geregistreerd in de registers. Dit onderzoek dient ook om net het oprecht karakter van de relatie na te gaan. Het is niet kennelijk onredelijk te stellen dat een prille relatie en samenwoning, en het loutere gegeven van het afleggen van de verklaring van wettelijke samenwoning, waarbij de registratie nog in onderzoek is, niet volstaat als bewijs van een duurzame en stabiele partnerrelatie. Bovendien merkt de Raad op dat de Belgische wetgever, getuige artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, een wettelijke samenwoning duidelijk niet automatisch gelijkstelt met een duurzame en stabiele partnerrelatie en voor dit laatste evenzeer bijkomende bewijselementen verwacht. Het gegeven dat verzoeker dit anders beoordeelt, doet hieraan nog geen afbreuk. In de gegeven omstandigheden is het evenmin onzorgvuldig of kennelijk onredelijk waar verweerder de vraag naar het stabiel en duurzaam karakter van de relatie mee heeft laten afhangen van de overige hieromtrent voorgelegde stukken en vervolgens oordeelde dat louter een gezamenlijke verklaring en drie foto's niet vermogen op voldoende wijze een stabiele en duurzame partnerrelatie aan te tonen.

Daarenboven uit verzoeker geen concrete kritiek op de verdere beoordeling dat, zelfs voor zover alsnog een gezinsleven wordt aangenomen, niet wordt geduid waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt, nu de verplichting de aanvraag via de geëigende procedure vanuit het buitenland in te dienen slechts een tijdelijke scheiding van de partner tot gevolg heeft.

Verzoeker voegt in dit verband nog toe dat zijn partner intussen zwanger is. Dit gegeven lag echter niet voor bij het bestuur op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat verweerder niet kan worden tegengeworpen hiermee geen rekening te hebben gehouden. De in dit verband nieuw aangebrachte stukken werden door verzoeker niet reeds aangebracht bij het nemen van de bestreden beslissing en kunnen niet dienstig voor het eerst in de huidige procedure naar voor worden gebracht.

2.7.3. Vervolgens betwist verzoeker, aan de hand van rechtspraak van de Raad van State en de Raad, de volgende beoordeling dat de afwezigheid van een Belgische diplomatieke post in Ghana geen buitengewone omstandigheden vormt: "*Betrokkene beroept zich op het feit dat er geen diplomatieke post is Ghana maar dat hij zich dient te richten tot de Belgische ambassade in Ivoorkust. Hij wijst op de lange afstand en op het feit dat hij niemand kent in Ivoorkust en dat hij bijzonder kwetsbaar zou zijn daardoor. Evenmin zou hij beschikken over de nodige financiële middelen om deze reis te ondernemen. Er zijn vele landen waar er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is. Personen die in die landen verblijven dienen zich te wenden tot de diplomatieke post van een Europese lidstaat in dat land waarmee de Belgische overheid samenwerkt of dienen zich te begeven naar een buurland om gebruik te maken van de diensten van de aldaar aanwezige Belgische diplomatieke post of zij dienen gebruik te maken van de mogelijkheid om aanvragen om machtiging tot verblijf vanop afstand aan te vragen. Bovendien zijn er regelmatig Ghanese onderdanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Ivoorkust. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Ghanese burgers. Betrokkene kan eventueel een beroep doen op zijn 'oom' voor financiële ondersteuning, hij ondersteunde betrokkene, volgens hun verklaringen, ook reeds voor zijn komst naar België."*

Verzoeker wijst op een principe-arrest van de Raad van State van 9 december 2009 dat het ontbreken van een Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst als "*typische buitengewone omstandigheid*" kan worden aanvaard "*naargelang de concrete omstandigheden van de zaak*". Hij benadrukt dat Ivoorkust niet zijn land van herkomst is, dat hij er nooit heeft verbleven en er geen netwerk heeft en dat hij intussen 6 jaar in België verblijft. De motivering dat er regelmatig Ghanese onderdanen een aanvraag indienen in Ivoorkust toont volgens hem niet aan dat dit ook voor hem, die als 13-jarige naar België kwam, mogelijk is.

De Raad leest in de bestreden beslissing allereerst niet dat verweerder het gestelde in verzoekers aanvraag tegenspreekt dat Ghanese burgers die een visum voor een lang verblijf in België willen aanvragen zich hiervoor moeten wenden tot de Belgische ambassade in Abidjan, Ivoorkust.

In zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 heeft de Raad van State er inderdaad op gewezen dat de afwezigheid in het land van herkomst van een Belgische diplomatieke of consulaire post kan worden aangevoerd als buitengewone omstandigheid, maar hij heeft in dat verband gespecifieerd dat één en ander moet worden beoordeeld naargelang de concrete omstandigheden van de zaak. In die optiek is het niet kennelijk onredelijk om, na te hebben vastgesteld dat verzoeker niet aantoont waarom het voor hem niet mogelijk is om zich naar Ivoorkust te begeven en aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, te oordelen dat de afwezigheid van een Belgische diplomatieke post in Ghana in casu geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoeker toont ook niet aan dat het kennelijk onredelijk is waar verweerder heeft geoordeeld dat de ingeroepen financiële hinderpalen geen buitengewone omstandigheid zijn, nu hij hiervoor indien nodig beroep kan doen op zijn *'oom'*, wat hij niet betwist. Evenmin toont hij aan dat hij omwille van de kosten die ermee gepaard zouden gaan geen visum zou kunnen verkrijgen. In zoverre verzoeker het gestelde in zijn aanvraag herhaalt dat hij nooit heeft verbleven in Ivoorkust en er geen netwerk heeft, heeft verweerder verder aangegeven dat het een algemeen probleem betreft waarmee Ghanese burgers te maken krijgen wanneer zij een aanvraag voor een visum (lang verblijf) willen indienen, maar dit veelal geen onoverkomelijk probleem blijkt te zijn en dit nu er regelmatig Ghanese onderdanen in slagen om een aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in Ivoorkust. Verzoeker toont niet aan waarom dit in zijn specifieke geval alsnog bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn om dit te doen. Voor wat de ingeroepen financiële problemen betreft, wordt zo verwezen naar voorgaande bespreking. Waar hij aanhaalt dat hij reeds op 13-jarige leeftijd naar België kwam, hij hier reeds zes jaar verblijft en hij evenmin nog een netwerk zou hebben in zijn herkomstland Ghana, heeft verweerder er in de bestreden beslissing verder op gewezen dat verzoeker – volgens de gegevens van zijn paspoort – sinds 2 juli 2023 meerderjarig is en niet blijkt waarom het enkele gegeven dat hij als minderjarige naar België kwam maakt dat hij actueel is verhinderd om de aanvraag via de geëigende procedure vanuit het herkomstland in te dienen. Nog gaf hij aan dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker wel degelijk nog een netwerk van familie, vrienden en/of kennissen heeft in het land van herkomst bij wie hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing inzake zijn aanvraag om verblijfsmachtiging. Verweerder merkte op dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegt dat zijn ouders zouden zijn overleden, dat hij minstens veertien jaar doorbracht in zijn land van herkomst en dat een langdurig verblijf in het buitenland nog niet impliceert dat bestaande familie- of vriendschapsbanden teniet zijn gegaan. Hij wees er nog op dat verzoekers '*oom'* nog verschillende familieleden heeft in Ghana, waar verzoeker eventueel beroep op kan doen. Hij oordeelde dat verzoekers verklaringen op dit punt volstrekt ongestaafd blijven. Een dergelijke beoordeling is niet kennelijk onredelijk. Gelet op dit alles toont verzoeker ook niet aan dat het kennelijk onredelijk is om van hem te verwachten dat hij vanuit zijn land van herkomst doet wat andere Ghanese staatsburgers ook doen om een aanvraag voor een visum (lang verblijf) in te dienen.

2.7.4. Verzoeker gaat verder niet akkoord met de beoordeling inzake zijn minderjarigheid bij aankomst in België en inzake artikel 8 van het EVRM, wat betreft zijn scholing en integratie in België.

Allereerst betoogt verzoeker dat verweerder onterecht nog steeds zijn leeftijd zoals aangeduid op zijn geboorteakte en paspoort in twijfel trekt. Hij vindt het onzorgvuldig, tegenstrijdig en kennelijk onredelijk waar verweerder enerzijds het authentiek karakter van zijn paspoort en geboorteakte niet betwist maar anderzijds wel nog steeds zijn minderjarigheid bij aankomst in België in vraag blijft stellen. Dit betoog kan niet worden gevolgd, gelet op wat volgt.

De Raad merkt op dat het niet noodzakelijk tegenstrijdig is om te oordelen enerzijds dat het voorgelegde paspoort en de geboorteakte authentiek zijn en anderzijds dat de hierop vermelde officiële leeftijd niet noodzakelijk betrouwbaar is, nu in de situatie van verzoeker sprake is van een (zeer) laattijdig geregistreerde geboorteakte – met name meer dan 14 jaar na de geboorte – en op basis van informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat in Ghana laattijdig geregistreerde geboorteakte vaak worden gebruikt om in het bijzonder de leeftijd aan te passen. Verzoeker geeft ook op geen enkele wijze aan dat deze informatie incorrect zou zijn.

Alleszins stelt de Raad ook vast dat verweerder verder heeft gemotiveerd dat – zelfs wanneer wordt uitgegaan van verzoekers leeftijd volgens de gegevens van de geboorteakte en het paspoort, wat zou betekenen dat hij op de leeftijd van ongeveer 13 jaar naar België kwam – hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds bijna 21 jaar was en aldus op grond van zijn leeftijd geen buitengewone omstandigheid kan worden aangenomen. Verweerder is van oordeel dat verzoeker niet aantoont dat zijn binnenkomst als minderjarige een tijdelijke terugkeer als meerderjarige naar het land van herkomst bijzonder

moeilijk maakt. Het is in beginsel niet kennelijk onredelijk om van een jongvolwassene van rond de 21 jaar te verwachten dat hij in staat is om zijn verblijfsaanvraag in te dienen via de volgens de wet geëinde procedure, dit is bij de voor het land van herkomst bevoegde diplomatieke of consulaire post. Hieraan wordt op zich geen afbreuk gedaan door het gegeven dat verzoeker reeds zijn minderjarigheid in België verblijft en hier zijn secundair onderwijs heeft doorlopen. Gelet op deze motivering – die overeind blijft – vermag verzoekers kritiek inzake de geplaatste vraagtekens bij de op het paspoort en de geboorteakte vermelde geboortedatum in geen geval aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een voldoende belang is niet voorhanden.

Verzoeker benadrukt verder het gegeven dat hij hier zijn secundair diploma heeft behaald, dat de schoolomgeving voor een scholier het leeuwendeel vormt van zijn sociale contacten en dat hij zijn vormende jaren dus voor een groot deel in België heeft doorgebracht. Volgens hem is het dus niet houdbaar dat verweerder weigert rekening te houden met zijn jonge leeftijd en hieruit volgende schoolparcours in de zin van een potentiële schending van artikel 8 van het EVRM, louter op basis van de uitgevoerde leeftijdstest. Dit betoog mist evenwel feitelijke grondslag, in die zin dat de relatief jonge leeftijd bij aankomst in België en het schoolparcours en de integratie in dit land wel degelijk ook concreet zijn getoetst als privéleven aan artikel 8 van het EVRM, zonder dat dit op zich werd afgeketst omwille van het leeftijdsonderzoek. De kritiek van verzoeker wordt voor het overige mee behandeld bij de bespreking van het privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM.

2.7.5. Verzoeker houdt vervolgens vol dat hij duurzaam familiaal is verankerd in België en geen familie meer heeft in zijn land van herkomst, en betoogt dat op grond hiervan buitengewone omstandigheden hadden moeten worden aangenomen.

In zoverre verzoeker zich beroept op een gezinsleven met zijn partner in België, werd hierboven reeds vastgesteld dat verweerder op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoeker in het kader van zijn thans voorliggende aanvraag onvoldoende het bewijs leverde van een stabiele en duurzame partnerrelatie en dus van een beschermenswaardig gezinsleven, en hieraan geen afbreuk wordt gedaan door de afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning. Verzoeker toont evenmin aan dat het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was waar verweerder heeft geoordeeld dat de verplichting om de aanvraag via de geëigende procedure vanuit het buitenland in te dienen enkel een tijdelijke scheiding betekent die het mogelijk gezinsleven niet in die mate verstoort dat sprake is van een disproportionele inbreuk hierop of een schending van artikel 8 van het EVRM. In dit verband merkt de Raad ook nogmaals op dat de wettigheid van de bestreden beslissing dient te worden beoordeeld op grond van de gegevens zoals deze voorlagen bij het nemen van deze beslissing, en verweerder niet reeds rekening kon houden met de latere gegevens van de registratie van de wettelijke samenwoning of de zwangerschap van verzoekers partner. Verzoeker kan aldus ook niet dienstig naar deze zwangerschap verwijzen om aan te tonen dat de bestreden beslissing overgaat tot een disproportionele belangenafweging inzake het gezins- of privéleven.

In zoverre verzoeker zich beroept op een gezinsleven met zijn broer en zijn oom in België stelt de Raad allereerst vast dat verweerder ook met de aanwezigheid van deze familieleden in België rekening heeft gehouden, maar oordeelde als volgt:

“Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien bewijst betrokkene de familiebanden niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

[…] Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het

bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene verwijst naar zijn broer, zijn twee ooms, zijn grootvader en zijn Belgische partner. […] Wat zijn broer betreft, merken we op dat hij evenmin over enig verblijfsrecht beschikt, nadat zijn aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgische echtgenote, geweigerd werd. Betrokkene woont bovendien niet samen met zijn broer noch toont hij aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hen beiden. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne beneficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) Wat zijn oom betreft, de verwantschap wordt op geen enkele manier aangetoond. Hetzelfde geldt voor zijn grootvader en zijn andere oom, wiens persoonsgegevens niet verschaft worden."
[…]
Wij merken tenslotte nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)"

Zoals verweerder terecht vaststelde, valt de band tussen meerderjarige familieleden enkel nog als gezinsleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM voor zover sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, die verder reiken dan de gewone affectieve banden.

Waar verweerder in zijn vorige, vernietigde, 9bis-beslissing de gezinsband tussen verzoeker en zijn broer op zich niet had betwist, is dit wel het geval in de thans voorliggende beslissing. Verzoeker toont niet aan dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat actueel niet langer een beschermenswaardige gezinsband blijkt tussen hem en zijn broer in België, nu ze niet langer samenwonen, ze beide stappen zetten om een eigen gezinsleven te stichten en geen bijkomende elementen van afhankelijkheid blijken. De Raad kan aannemen dat tussen verzoeker en zijn broer, gelet op hun gezamenlijke migratieparcours sinds jonge leeftijd, een hechte band bestaat, maar hiermee blijkt actueel – en rekening houdend met wat voorafgaat – nog niet dat er nog steeds sprake is van een gezinsband die onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker houdt weliswaar voor dat de band met zijn broer een normale verwantschapsband overstijgt, maar slaagt er niet in dit concreet aan te tonen. Verweerder heeft in alle redelijkheid kunnen oordelen dat een bijzondere band van afhankelijkheid niet (langer) blijkt.

Verzoeker betwist verder het motief niet dat hij geen geldige bewijzen van de verwantschapsband met zijn '*oom'* of overige familieleden in België kan voorleggen. Wat er verder ook van zij, verzoeker toont ook wat deze '*oom'* betreft niet aan dat er ten tijde van de bestreden beslissing nog sprake was van de vereiste bijzondere elementen van afhankelijkheid, opdat een beschermenswaardig gezinsleven kan worden aangenomen. Verzoeker wijst weliswaar op zijn samenwoonst gedurende bijna zes jaar met deze '*oom'*, maar geeft zelf aan dat hij ten tijde van de bestreden beslissing samenwoonde met zijn partner. Aldus blijkt niet dat ten tijde van de bestreden beslissing er nog sprake was van een samenwoning met zijn '*oom'* of dat enige motivering inzake de samenwoonst met zijn '*oom'* nog aan de orde was. Hij neemt bovendien nergens de moeite om in zijn relatie met zijn '*oom'* nog een band van afhankelijkheid aan te tonen. Het gegeven dat er mogelijk in het verleden wel sprake was van een gezinsleven volstaat niet en doet geen afbreuk aan wat voorafgaat.

Verzoeker slaagt er met zijn kritiek aldus niet in om aan te tonen dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat het grondrecht op een gezinsleven niet kan worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid.

Met verwijzing naar de eerdere bespreking hieromtrent stelt de Raad nog vast dat het motief standhoudt dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker wel degelijk nog een netwerk van familie, vrienden en/of kennissen heeft in het land van herkomst bij wie hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing inzake zijn aanvraag om verblijfsmachtiging. Verzoeker wijst in dit verband nog op enkele verklaringen van zijn '*oom'* in het kader van de vroegere verblijfsprocedure als niet-begeleide minderjarige, met name waar zijn '*oom'* verklaarde dat diens moeder niet meer zo sterk is en diens broer niet steeds thuis zou zijn om voor verzoeker te zorgen, alsook dat hij weliswaar financieel zou kunnen instaan voor verzoeker bij terugkeer naar Ghana, maar er niemand in het herkomstland voor verzoeker zou kunnen zorgen en verzoeker er niets zou hebben. In dit verband moet evenwel worden benadrukt dat verzoeker niet langer minderjarig is en hij als meerderjarige evident niet de verzorging behoeft die hij nodig had als minderjarige. Van verzoeker mag gelet op zijn meerderjarigheid terecht een zekere zelfstandigheid worden verwacht. De eerdere verklaringen van zijn '*oom'* dat diens moeder niet meer zo sterk is en diens broer niet steeds thuis zou zijn om voor verzoeker te zorgen, vermogen dan ook geen afbreuk te doen aan de beoordeling dat er wel degelijk nog een familiaal netwerk is in Ghana waarop eventueel tijdelijk beroep kan worden gedaan voor onderdak of ondersteuning.

2.7.6. Inzake het door verzoeker in zijn aanvraag ingeroepen privéleven in België wordt in de bestreden beslissing verder geoordeeld als volgt:

"Uit de voorgelegde stukken bij huidige aanvraag 9bis en uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene hier jarenlang school heeft gelopen, met succes zijn diploma secundair onderwijs behaald heeft en verschillende bewijzen en verklaringen voorlegt ter staving van zijn privéleven in België. Het is echter inherent aan een verblijf vanaf jongere leeftijd dat er vriendschappen worden opgebouwd en dat zijn sociaal leven zich in België afspeelt. Het hebben van een privéleven in België betekent echter niet dat het weigeren van huidige aanvraag 9bis leidt tot een schending van het recht op het uitoefenen van dat privéleven. De normale binding die ontstaat met België gedurende een langdurig maar precair verblijf alhier en waardoor er inherent sociale, sportieve en culturele banden met België worden opgebouwd, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat de opgebouwde sociale, sportieve en culturele banden met de Belgische gemeenschap dermate intens en uitzonderlijk zijn, m.a.w. dat zij de gebruikelijke banden overstijgen rekening houdend met zijn jeugdige leeftijd bij aankomst en zijn verblijf sinds 2019, en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven dermate geboden is aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Ghana uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020, arrest Nnyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM 8 april 2008, jV 2008/91). De hier opgebouwde contacten kunnen, tijdelijk, op een andere manier worden onderhouden middels (korte) bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen. We merken verder op dat betrokkene geboren en getogen is in Ghana, waar hij zijn eerste veertien levensjaren doorbracht. Bovendien, zoals hierboven reeds opgemerkt, bestaat er ernstige twijfel over de leeftijd van betrokkene en was hij mogelijks reeds meer dan 19 jaar oud alvorens hij naar België kwam. Er is dan ook geen sprake van een situatie waarin er geen enkele binding meer is met het land van herkomst, land waarvan hij de taal spreekt en waardoor het niet onredelijk is om aan te nemen dat hij ook in Ghana zijn privéleven weer makkelijk kan opbouwen. We merken verder op dat betrokkene zijn privéleven hier bewust uitgebouwd heeft in precair verblijf. Betrokkene stelt de Belgische overheid door deze gang van zaken voor een fait accompli. Dit houdt echter niet in dat de Belgische overheid als gevolg daarvan verplicht is om de vreemdeling toe te laten zich te vestigen in het land. Staten hebben het recht om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101, RVV arrest nr. 274677 van 27.06.2022). Uit de voorgaande belangenafweging blijkt dat er geen schending kan worden aangenomen van artikel 8 EVRM inzake zijn privéleven.
Wij merken tenslotte nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)"

Uit de voorgaande bespreking volgt dat verzoeker niet kan worden gevolgd als zou verweerder weigeren rekening te houden met "*zijn jonge leeftijd*" ten tijde van zijn komst naar België. Verweerder houdt net nadrukkelijk rekening met het gegeven dat verzoeker (ongeveer) "*zijn eerste veertien levensjaren"* doorbracht in zijn land van herkomst en met "*zijn jeugdige leeftijd bij aankomst en zijn verblijf sinds 2019*". Dat verweerder terzelfdertijd opmerkt dat verzoeker mogelijk ouder was ten tijde van de komst naar België, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker stelt verder te betwisten dat de banden die hij in België heeft opgebouwd zouden vallen onder "*normale affectieve banden*" en betoogt dat de opgebouwde banden met de Belgische gemeenschap wel degelijk dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit en dus een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaken, waarvoor hij verwijst naar de verschillende ter zake voorgelegde stukken, met name de schoolattesten en getuigenissen van enkele leerkrachten, de stukken inzake de aangetoonde effectieve samenwoonst met zijn '*oom'*, het attest van de burgemeester van Leuven inzake zijn integratie in deze stad, "*verschillende attesten, evaluatie's, verklaringen en spelersovereenkomsten betreffende zijn voetbalcarrière, zijn talent en inzet*", de "*bewijzen gevoegd aan de aanvulling dat hij vriendschappelijke banden onderhoudt met zijn ploegmaten*" en "*attesten rond de verdere opleidingen gevolgd in de sportwereld en cursus EHBO*".

De Raad leest in de thans voorliggende beslissing niet (langer) dat verweerder de voorgelegde getuigenverklaringen zonder meer buiten beschouwing zou laten omdat het relaties betreft die op professioneel vlak zijn aangegeven. Uit wat voorafgaat, volgt dat verweerder in het kader van de toetsing aan artikel 8 van het EVRM rekening hield met het door verzoeker in België doorlopen schoolparcours, het behalen van het diploma secundair onderwijs en de doorheen de jaren opgebouwde vriendschapsbanden en de "*sociale, sportieve en culturele banden met België*". Gelet op deze elementen betwistte verweerder op zich het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet. Wel oordeelde hij dat niet is aangetoond dat "*de opgebouwde sociale, sportieve en culturele banden met de Belgische gemeenschap dermate intens en uitzonderlijk zijn, m.a.w. dat zij de gebruikelijke banden overstijgen rekening houdend met zijn jeugdige leeftijd bij aankomst en zijn verblijf sinds 2019, en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven dermate geboden is aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Ghana uitgesloten is".* Hij benadrukte dat de verplichting om de aanvraag in de dienen via de voor het land van herkomst bevoegde Belgische post enkel een tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied betekent en niet tot gevolg heeft dat verzoeker definitief zal worden gescheiden van zijn sociale contacten in België, alsook dat de opgebouwde contacten tijdelijk kunnen worden onderhouden door (korte) bezoeken of middels de moderne communicatiemiddelen. Nog was hij van oordeel dat er kan worden aangenomen dat verzoeker nog banden heeft met zijn land van herkomst, dat hij de taal van dit land spreekt en dat het niet onredelijk is om te stellen dat hij er opnieuw een privéleven kan leiden. Ten slotte wees hij er op dat het in België opgebouwd privéleven vanaf het begin is opgebouwd tijdens een precair verblijf. Met deze gehele beoordeling gaf verweerder aan dat volgens hem niet disproportioneel wordt ingegrepen op verzoekers privéleven wanneer verzoeker zijn verblijfsaanvraag via de geëigende procedure vanuit het buitenland moet indienen. Hij heeft zodoende een belangenafweging doorgevoerd.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder op basis van de voormelde motieven onterecht het standpunt heeft ingenomen dat niet disproportioneel wordt ingegrepen in zijn privéleven in België of dat verweerder hierbij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Verzoeker betwist wel nog specifiek de beoordeling in de bestreden beslissing inzake zijn voetbaltalent en arbeidskansen. Hij stelt in zijn aanvraag zijn voetbalcarrière en coaching diploma te hebben aangehaald als buitengewone omstandigheden in die zin dat deze elementen een doorgedreven persoonlijke en professionele integratie aantonen en zelfs een tijdelijke verwijdering een schending kan uitmaken van artikel 8 van het EVRM. Dit aangevoerde wordt volgens hem niet afdoende beantwoord door te wijzen op het ontbreken van een arbeidsvergunning. Hij benadrukt het gegeven dat hij momenteel, door het gebrek aan verblijfsvergunning, noodgedwongen amateurvoetbal speelt, de door hem opgedane kennis en vaardigheden tijdens de opleiding tot coach en de vriendschappelijke banden die hij ontwikkelde in het kader van het voetbal. Hij geeft aan dat dit alles niet concreet is onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM of als buitengewone omstandigheid. Aldus is volgens hem ook niet concreet gemotiveerd waarom zijn voetbalcarrière en coachingdiploma niet als privéleven kunnen worden beschouwd.

Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat verweerder op dit punt niet louter motiveerde dat verzoeker, indien hij een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen om hier te werken of te voetballen in de Belgische voetbalcompetitie, hiervoor sowieso eerst de nodige vergunningen via de geëigende weg dient te vragen. Ook in het kader van de beoordeling inzake artikel 8 van het EVRM, meer bepaald waar verzoeker zich beriep op een privéleven in België, hield verweerder rekening met de aangehaalde sportieve banden met België, maar hij oordeelde dat verzoeker niet aantoonde dat de opgebouwde sportieve banden dermate intens en uitzonderlijk zijn dat voor het uitoefenen van zijn privéleven zelfs een tijdelijke terugkeer naar zijn

land van herkomst uitgesloten is. Verzoeker toont niet concreet aan dat deze beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is, te meer nu hij niet betwist dat hij zonder arbeidsvergunning sowieso niet professioneel kan voetballen in België of officieel als coach aan de slag kan. Verzoeker toont ook op geen enkele wijze aan dat, wanneer hij de aanvraag via de geëinde procedure vanuit het buitenland moet indienen, dit onvermijdelijk een negatieve impact heeft op zijn arbeidskansen of toekomstmogelijkheden. Verzoeker betoogt verder weliswaar dat verweerder in dit verband een concreter onderzoek had moeten doen, maar in dit verband dient te worden benadrukt dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden rust op verzoeker. Het komt hem toe om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn en uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Wat de aangehaalde vriendschapsbanden betreft, kan worden verwezen naar de voorgaande bespreking.

Verzoeker merkt weliswaar nog op dat "*de overige elementen van integratie*" niet afdoende zijn onderzocht, maar blijft in gebreke concreet aan te duiden welk element inzake zijn integratie niet of onvoldoende in rekening is gebracht bij de beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM en op welke wijze dit kan maken dat de gedane beoordeling en belangenafweging anders had moeten zijn. Dit betoog is te vaag om afbreuk te kunnen doen aan de gedane beoordeling.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder onterecht heeft gesteld dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. In dit verband wordt opnieuw in herinnering gebracht dat volgens het EHRM enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf, zoals dit in casu het geval is, aanleiding kan geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat er in zijn geval sprake is van dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

2.7.7. Verzoeker toont niet aan dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

2.7.8. Verzoeker betoogt nog dat de (overige) aangehaalde elementen van integratie in België een bewijs zijn van de reële banden die hij met de Belgische samenleving heeft opgebouwd en zijn doorgedreven integratie wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt. Hij stelt dat deze elementen onvoldoende concreet zijn onderzocht.

De Raad stelt vast dat verweerder rekening heeft gehouden met het langdurig verblijf van verzoeker in België en met de door hem ingeroepen elementen van integratie, maar oordeelde dat deze feitelijke gegevens niet verantwoorden dat de aanvraag om verblijfsmachtiging in België wordt ingediend en dus niet verhinderen dat de aanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend. Hij stelde dat deze ingeroepen elementen behoren tot de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Hij wees er ook op dat verzoeker niet aantoont dat een tijdelijke terugkeer op onherstelbare wijze afbreuk zou doen aan de elementen waarop hij zich beroept.

Verzoeker weerlegt deze beoordeling niet. Deze beoordeling is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers "*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoeker slaagt er ook niet in om op duidelijke en begrijpelijke uit te leggen waarom het lang verblijf en de vermelde elementen van integratie alsnog verhinderen dat de aanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, zodat ook niet valt in te zien dat verweerder in dit verband enig verder onderzoek diende te verrichten of de voorziene motivering niet kon volstaan. Verzoeker gaat ook nergens concreet in op het motief dat verzoeker niet aantoont dat een tijdelijke terugkeer op onherstelbare wijze afbreuk zou doen aan de elementen waarop hij zich beroept.

2.7.9. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit zijn aanvraag ten onrechte geen rekening is gehouden of dit onterecht niet verder is onderzocht. Zijn uiteenzetting laat niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

2.7.10. In zoverre verzoeker doorheen zijn middel verwijst naar rechtspraak van de Raad van State blijft hij in gebreke concreet aannemelijk te maken dat in deze rechtspraak een gelijkaardige situatie voorlag. Eenzelfde geldt trouwens wat betreft de verwijzing naar arresten van de Raad, die ook geen precedentswaarde hebben.

2.7.11. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.8. Ten slotte blijkt niet dat verzoeker zich in het kader van de huidige beroepsprocedure dienstig kan beroepen op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel heeft betrekking op terugkeerbesluiten, terwijl de bestreden beslissing geen dergelijk besluit is.

2.9. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.10. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet).

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op negenentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A. DECUYPER,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
A. DECUYPER	I. CORNELIS